

Згідно з вище викладеним, законодавство України зробило крок у своєму розвитку по відповідальності суддів. Професійний суддя є ключовою особою яка здійснює правосуддя, тому дотримання моральних норм відіграє дуже важливу роль, і ці зміни є важливими й актуальними.

Одержано 12.10.2017

УДК 342.951:351.712

Юлія Олександрівна ЗАГУМЕННА,

професор кафедри теорії та історії держави

і права факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент;

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-0617-8363>

АУТСОРСИНГ ДЕРЖАВНИХ ФУНКЦІЙ У КОНТЕКСТІ ЗАВДАНЬ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Невід'ємною складовою сучасного розвитку України є створення та функціонування ефективної системи державного управління, головними завданнями якої є запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади й місцевого самоврядування, забезпечення прав і свобод громадян, надання якісних державних та громадських послуг. Послаблення керованості суспільними процесами, низька якість управлінських послуг, неефективне використання коштів платників податків, низький рівень довіри населення до органів державної влади є тими факторами, які визначають необхідність удосконалення системи публічного управління в Україні взагалі та державного управління зокрема. При цьому доцільно звернути увагу на досвід реформування державного управління в зарубіжних країнах, що дасть змогу дослідити кращі світові практики у цій сфері та визначити перспективи їх адаптації до вітчизняних умов, а також уникнути певних негативних наслідків реорганізації системи державного управління в нашій державі.

У світовій практиці існує широкий спектр інноваційних інструментів управління, які можна застосовувати для розробки і реалізації цільових програм і проектів безпосередньо в державних органах та органах виконавчої влади. Найбільш поширеними інноваційними інструментами в управлінні є:

– аутсорсинг – передача організацією визначених функцій іншій компанії, що спеціалізується у відповідній сфері;

– бенчмаркінг – вивчення найкращого досвіду управління і впровадження його у власну діяльність;

– реінжиніринг – фундаментальне переосмислення діяльності та відповідні дії для досягнення стрімких, кардинальних змін.

У науковій літературі не існує єдиних підходів до визначення поняття «аутсорсинг». Термін «аутсорсинг» запозичений з англійської мови (від англ. «outsourcing») та дослівно перекладається як використання чужих ресурсів. Іншими словами, аутсорсинг – це передача на договірній основі непрофільних функцій іншим організаціям, що спеціалізуються в конкретній сфері й мають відповідний досвід, знання, технічні засоби. Аутсорсинг – це форма управління, що дозволяє оптимізувати функціонування організації за рахунок зосередження діяльності на головному напрямі.

Перевагами застосування методики аутсорсингу є те, що він дає можливість органам виконавчої влади концентруватися на основних цілях діяльності, переорієнтувати внутрішні ресурси на важливіші цілі, використовувати ресурси приватних компаній, відсутні в органів виконавчої влади.

Розробка та забезпечення вирішення проблеми приватизації функцій державних органів безпосередньо пов'язана із проблемою оптимізації їх функцій, що у свою чергу передбачає постійний аналіз функцій, виключення дублюючих та вивільнення від надмірних функцій, вдосконалення механізму реалізації функцій та ін. Щодо останньої складової, то одним із варіантів її забезпечення є передача окремих державних функцій на аутсорсинг (передача на довгостроковій основі окремих адміністративно-управлінських процесів зовнішнім постачальникам на конкурсній основі). Але у цьому випадку орган державної влади, який виступає замовником, повинен чітко уявляти, що саме він передає на аутсорсинг і якої якості послугу хотів би отримати. Можна повною мірою погодитися із висновками дослідників проблем аутсорсингу у державному секторі щодо основних умов успішного впровадження процедур аутсорсингу в діяльність органів державного управління. Назвемо деякі з них: проведення регулярного аналізу діяльності органів виконавчої влади з метою виявлення процесів та видів діяльності, які підлягають аутсорсингу, у тому числі проведення аналізу співвідношення витрат та можливої вигоди; визначення функцій та видів діяльності, які за своєю природою є виключно державними і не підлягають аутсорсингу; розвиток конкуренції на ринку послуг,

що підлягають аутсорсингу; проведення аудиту ефективності виконання укладених контрактів та деякі інші. Відмітимо також необхідність розробки методичної бази з реалізації аутсорсингу та оцінки якості послуг.

Експертами Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) функції державних органів, які передаються на аутсорсинг, поділяються на три групи. Перша група – це забезпечувальні функції (прибирання приміщень, послуги з охорони тощо), які не належать до ключових напрямів діяльності органів влади. До другої групи належать забезпечувальні функції, які вимагають достатньо високої професійної кваліфікації виконавців. Це функції, які пов'язані із інформаційними технологіями, фінансами, управлінням персоналом, правовою підтримкою, операційні функції, пов'язані із документообігом, та ін. Як стверджується, за останні 20 років аутсорсинг у державному секторі у країнах ОЕСР був пов'язаний передусім із аутсорсингом цієї групи функцій. І третю групу функцій утворюють безпосередньо ключові функції органів державної влади. Але що стосується цих функцій, зазначимо, що навіть у країнах – лідерах ОЕСР доцільність аутсорсингу ключових функцій є предметом активних дебатів політиків та експертів.

Аналіз досвіду зарубіжних країн свідчить про те, що розвиток приватизації державних функцій значною мірою пов'язаний із впровадженням концепції нового державного управління (New Public Management), відповідає всім його основним принципам: використання ринкових механізмів у державному управлінні, підвищення ефективності та результативності органів влади, прозорість діяльності державних служб тощо. Основними лідерами у цьому напрямі є англосаксонські країни (Великобританія, США, Канада, Австралія, Нова Зеландія). Під їх впливом нове державне управління і принципи ринкової держави стали запроваджуватися й іншими індустріально розвиненими країнами. Пошлемося для порівняння на досвід Німеччини.

У німецькому адміністративному праві виділяють безпосереднє та опосередковане державне управління. При безпосередньому державному управлінні держава реалізує функції через державні органи. При опосередкованому державному управлінні функції держави здійснюються іншими суб'єктами: юридичними особами публічного права та суб'єктами приватного права. Опосередковане державне управління, яке здійснюється суб'єктами приватного права, визначається в адміністративному праві Німеччини терміном «приватизація», яке охоплює різні форми

передачі реалізації державних функцій у приватноправову сферу. Виділяються три основні моделі приватизації. Зауважимо, що вони мають місце як у практиці державного управління Німеччини, так і інших країн. Це такі моделі: організаційна, функціональна (аутсорсинг) та матеріальна.

Основна роль аутсорсингу в державному управлінні полягає в підвищенні якості державних послуг і ефективності таких адміністративно-управлінських процесів, як забезпечення впровадження нових інформаційних технологій; управління матеріальними активами державних органів; організація добору персоналу, надання послуг, складання фінансової звітності; контроль витрат державної діяльності, економії бюджетних послуг; фокусування уваги органів виконавчої влади на основній діяльності.

Узагальнення міжнародної практики свідчить, що використання аутсорсингу в органах виконавчої влади з метою підвищення якості виконання функцій досягло успіхів. Здебільшого аутсорсинг використовувався державними органами для надання більш якісних послуг, а також впровадження додаткових, компенсації недостатнього досвіду та технологій під час виконання встановлених для державного органу функцій.

Одержано 12.10.2017

УДК 340.155

Леонід Олександрович ЗАЙЦЕВ,

*доцент кафедри загальноправових
дисциплін факультету № 6*

*Харківського національного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТИМЧАСОВИМ УРЯДОМ РОСІЇ ГРОШОВОГО ОБІГУ 1917 РОКУ

З початком першої світової війни в Російській імперії припиняється дія емісійного закону 1897 року, та запроваджується закон від 27 липня 1914 року про надання Державному банку права випуску в обіг додаткових кредитних білетів не забезпечених золотом. В результаті, на кінець 1916 року, емісія грошових знаків була доведена до 6,5 мільярдів рублів.

Високі темпи емісії незабезпечених паперових грошових знаків, скорочення виробництва призвели до швидкого зростання цін на товари та послуги. Рубль стрімко обезцінювався, і к лютому